

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým
advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č. j. OAM-335/LE-BA02-K01-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou, podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 27. 2. 2023, č. j. OAM-335/LE-BA02-K01-2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že jeho životní situace nebyla ze strany správního orgánu adekvátně zohledněna. Žalobce shledává důvody pro udělení mezinárodní ochrany v nutnosti zabezpečení v domovském státě žijící matky a především nutností péče o nemocnou družku a nezletilého syna, přičemž rodina zároveň nemůže žít na území domovského státu družky (Y) pro probíhající válečný konflikt, ani v domovském státě žalobce (X), neboť tam jeho družka nespádá pod státní pojištění, pročez by neměla jak financovat nákladnou léčbu. Žalobce nechce v ČR zanechat družku, která trpí závažným onemocněním, a nezletilého syna. Dále poukázal na očekávaný konflikt mezi jednotkami Ruské federace a aktivitou jeho domovského státu. Na podkladě uvedených skutečností má žalobce za to, že dosahuje parametrů § 14 zákona o azylu.
3. Dále žalobce namítl, že je to správní orgán, kdo je povinen vést řízení způsobem vedoucím ke zjištění stavu věci. Pokud nebyl správní orgán spokojen s doložením zdravotního stavu družky žalobce, měl v této souvislosti učinit dokazování, např. cestou písemné výzvy či výsledku svědkyně.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní. Při svém rozhodování neshledal naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, § 14, tak ani podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný dále odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru, který byl se žalobcem proveden k jeho žádosti dne 3. 11. 2022. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je ze své povahy výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žalovaný se tvrzeními žalobce zabýval, a to jak z pohledu možného udělení humanitárního azylu, tak rovněž z pohledu možného udělení doplňkové ochrany, a je přesvědčen, že věc posoudil zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Žalovaný opětovně poukázal na zjevnou účelovost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalobce, když žalobce na území ČR vstoupil tři roky před tím, než o udělení ochrany požádal. Svou žádost nadto podal v době, kdy mu hrozilo vyhoštění. Závěrem žalovaný uvedl, že se při posuzování žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti, když napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

IV.

Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Dne 17. 10. 2022 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Dne 1. 11. 2022 byl žalobce vyzván k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dne 3. 11. 2022 žalobce poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když uvedl, že do ČR přicestoval 3. – 6. 1. 2021 s cestovním dokladem č. X, platným od 6. 1. 2017 do 6. 1. 2024. Žalobce nikdy dříve ve státech EU nepobýval. Žádost žalobce podal, neboť nemá kam jít. Volala mu matka s tím, že v X přichází s povolávacími rozkazy. Žalobce se rovněž obává rozluky s družkou. Při pohovoru konaném dne 3. 11. 2022 žalobce sdělil, že je otcem dítěte, nar. 21. 7. 2022. Dále uvedl, že ve své vlasti nebyl trestně stíhán. V ČR bylo proti jeho osobě vydáno správní vyhoštění, avšak krátce nato jeho družka otěhotněla a žalobce ji nechtěl opustit. Družka žalobce se léčí s rakovinou dělohy. Žalobce se na území ČR dopustil trestného činu, když kradl v obchodě. Uloženou pokutu žalobce neuhradil. Závěrem žalobce uvedl, že nechce, aby jeho dítě vyrůstalo bez otce. Žalobce doložil nájemní smlouvu, uzavřenou mezi ním a jeho družkou a pronajímatelem, jejímž předmětem je bytová jednotka č. X v budově č. X. Dále doložil rodný list syna X ze dne 25. 7. 2022.
7. Dne 6. 12. 2022 bylo do spisu založeno oznámení o převzetí právního zastoupení JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, když žalobce zároveň doložil lékařskou zprávu z Gynekologie, Nuselská poliklinika družky žalobce, dle které s touto byly probrány výsledky cytologie, když zároveň bylo pacientce doporučeno používání preparátů podporující HPV clearance, např. DeflaGyn.
8. Dne 9. 2. 2023 byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dle úředního záznamu ze dne 23. 2. 2023 se právní zástupce žalobce nedostavil k seznámení s podklady rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
9. Dále žalovaný do správního spisu založil Zprávu o bezpečnostní a politické situaci v Moldavsku, Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu a Zprávu o zemi Moldavská republika – příslušnost k etnickým skupinám a náboženské vyznání, vojenská služba a náhradní vojenská služba a zprávy ČTK.
10. Dne 27. 2. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že po posouzení tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobkyni z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. V průběhu správního řízení z výpovědi žadatele o azyl ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu žalovaný nezjistil, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele, jak vyžaduje § 13 zákona o azylu. Žalovaný zároveň nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Částečně ze stejných důvodů jako u rozhodování o existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neudělil žalovaný žalobkyni ani doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobce byl v případě návratu do Moldávie vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, přičemž tento závěr podrobně odůvodnil ve vztahu ke všem jednotlivým bodům § 14a odst. 2 zákona o azylu, které jmenují jednotlivé okolnosti znamenající vážnou újmu. Konečně pak žalovaný neshledal u žalobce existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, a to ze shodného důvodu, jako u rozhodování o azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu.

V.

Právní posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud nejprve konstatuje, že je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 6. 2021, č. j. KRPA-155603-11/ČJ-2021-000022-SV ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 2. 2022, č. j. CPR-20797-2/ČJ-2021-930310-V217 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 2 roky, neboť žalobce pobýval ode dne 8. 4. 2021 do 16. 6. 2021 na území ČR neoprávněně.
13. Následně soud k námitkám žalobce blíže přezkoumal posouzení žalovaného k důvodům pro neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu.
15. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
16. Žalobce jako důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu uvedl nutnost hmotného zabezpečení v domovském státě žijící matky a nutnost péče o nemocnou družku a jejich potomka, když v domovském státě není možnost zajistit adekvátní výdělek, kterým by žalobce mohl zabezpečit rodinu. Dále poukázal na očekávaný konflikt mezi jednotkami Ruské federace a aktivitou jeho domovského státu.
17. Důvodností udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, se žalovaný zabýval na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí a v rámci rozhodování vycházel ze všech podkladů, jež měl k dispozici, když po jejich zhodnocení dospěl k závěru o neudělení azylu žalobci dle uvedeného ustanovení. Uvedený právní názor zastal žalovaný na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

základě zhodnocení hned několika okolností. Žalovaný se zabýval nejprve rodinnou, sociální a ekonomickou situací žadatele a přihlédl zároveň k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žadatele dle žalovaného správního orgánu nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žadatel je dospělý, zdravý a plně právně způsobilý, přičemž byl a je schopen obstarat si prostředky na své životní potřeby prací. Dále žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003, dle kterého nelze existenci rodinných vazeb na území ČR považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalovaný se rovněž zabýval ve svém rozhodnutí tvrzeným onemocněním partnerky žadatele. Na základě žalobcem předložené lékařské zprávy žalovaný dospěl k závěru, že partnerce žadatele byl zjištěn mírně abnormální výsledek stěru z děložního čípku, nicméně této nebyla doporučena ani konizace děložního čípku, ani jiný invazivní lékařský zákrok, pouze jí bylo doporučeno používat vaginální gel k podpoře normalizace nálezu. Žalovaný konstatoval, že tvrzené onkologické onemocnění partnerky žalobce a tedy její závažný stav představující důvod zvláštního zřetele hodný, z lékařské zprávy nevyplyvá. Žádnou další lékařskou zprávu své partnerky žadatel nedoložil. Závěrem žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností.

18. Humanitární azyl je specifickou formou mezinárodní ochrany. Smysl tohoto institutu vymezil NSS v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004 takto: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“* Humanitární azyl může být udělen pouze na základě úvahy správního orgánu. Z toho i NSS dovodil, že na jeho udělení není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, či rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003). K rozsahu soudního přezkumu nejprve v rozsudku 3 Azs 12/2003 uvedl, že *„správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů“*; ve svém pozdějším rozsudku ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. 4 Azs 31/2003, však doplnil, že je správní orgán, tedy Ministerstvo vnitra, limitován obecným zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně chráněných náležitostí právního a demokratického státu. NSS dále judikoval, že *„důvody hodné zvláštního zřetele“*, jež by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu, nejsou obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, neplodnost, skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v České republice oženit a založit zde rodinu, či obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace. Naopak za důvody, jež zákonodárce patrně předpokládal jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu, lze považovat například zvlášť těžkou nemoc či zdravotní

postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory, či věk žadatel o mezinárodní ochranu vyšší než 80 let, přičemž tato žadatelka poukazuje na svůj nedobrá zdravotní stav.

19. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Z toho důvodu je však třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a následně posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, tedy posoudil příhodná kritéria pro udělení humanitárního azylu, neboť při jeho posuzování je třeba vycházet z kritérií odlišných od důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jak plyne ze samotného znění § 14 zákona o azylu. Závěry žalovaného jsou dostatečné, srozumitelné a plně přezkoumatelné, přičemž soud nedospěl k závěru, že by žalovaný jakkoliv překročil meze správního uvážení. Soud v tomto směru tedy neshledal žádné pochybení.
20. Žalobce v žalobě v souvislosti s žalobní námitkou směřující do posouzení naplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu poukázal na svou složitou životní situaci, kdy v případě návratu do vlasti nemůže pečovat o těžce nemocnou družku a zároveň jejich malého potomka. V domovském státě žalobce by jeho družka nespádala pod státní pojištění, tudíž by neměla jak financovat potřebnou a nákladnou lékařskou péči, přičemž by žalobce nebyl schopen uživit celou svoji rodinu. Zároveň se žalobce obává eskalace konfliktu mezi jednotkami Ruské federace deponovanými v autonomním Podněsteří a aktivitou jeho domovského státu.
21. K žalobcem uvedené skutečnosti, že v případě návratu do vlasti by nebyl schopen uživit celou svoji rodinu pro nemožnost dosáhnout adekvátního výdělků, soud uvádí, že samotná skutečnost, že v zemi původu je obtížné najít pracovní uplatnění, nepředstavuje případ hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu, k čemuž soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 Azs 85/2021-32, dle kterého: *„Azyl z humanitárních důvodů však nelze udělit pouze proto, že žadatel o mezinárodní ochranu by měl v zemi svého původu ekonomické potíže a nemohl by si tam najít práci. Přestože je v zemi původu obtížné najít si zaměstnání, které by žadateli o mezinárodní ochranu vystačilo k dostatečné obživě pro sebe i rodinu takového žadatele, nelze tyto obtíže, spojené s nedostatečnou obživou a seberealizací plynoucí také z hospodářských potíží země původu, vnímat jinak, než jako potíže ekonomické, které samy o sobě případ hodný zvláštního zřetele nepředstavují.“*
22. Soud se dále zabýval tvrzením žalobce ohledně nutnosti péče o nezletilého potomka a ztotožnil se se závěrem žalované, že žalobcův zájem žít v České republice, aby byl v kontaktu se synem, a jeho obava ze strádání matky žijící v Moldavsku, nejsou relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Zde soud odkazuje na judikaturu NSS (např. usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, a rozsudek ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57), dle které trvalý pobyt syna stěžovatele na území České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pakliže žalobce měl zájem realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nemůže zanevřít na povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v

České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů zákon o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, kde se uvádí, že „poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“.

23. Dále se soud zabýval tvrzením žalobce ohledně onemocnění jeho partnerky. Z lékařské zprávy předložené žalobcem nevyplývá, že by jeho partnerka trpěla tvrzeným závažným onkologickým onemocněním. Žádnou další lékařskou zprávu pak žalobce v průběhu správního řízení ani k žalobě nedoložil. K námitce, že měl správní orgán v této souvislosti učinit vlastní dokazování, a to např. cestou písemné výzvy či výsledku svědkyně soud uvádí, že správní orgán sice má povinnost opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí, což také učinil, ale důkazní břemeno v řízení vyplývající z břemene tvrzení vázne na žadateli. Na základě uvedeného soud shledal námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci v tomto směru jako nedůvodnou.
24. Co se týče obavy žalobce z eskalace konfliktu mezi jednotkami Ruské federace deponovanými v autonomním Podněstří a aktivitou jeho domovského státu, soud podotýká, že mu není z jeho činnosti známo, že by situace v Moldavsku neodpovídala situaci popsané v informacích obstaraných žalovaným. Soud proto vycházel z dosavadních informací o stavu v zemi a ze skutečnosti, že je Moldávie považována za bezpečnou zemi původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. v platném znění. V této souvislosti lze podotknout, že žalobcovo místo posledního pobytu ve vlasti bylo ve městě X, tedy v místě pod kontrolou centrální vlády nenacházející se v regionu Podněstří. Ačkoli lze v zemi původu žalobce jistě nalézt určité nedostatky, žalobce nijak nevysvětlil, jak by právě tyto mohly být spjaty konkrétně s jeho osobou a jak by jej mohly ohrozit, a ani soud žádné takové konkrétní ohrožení právě osoby žalobce neshledal. Naopak ze souhrnu všech zpráv a dostupných informací lze dospět k závěru, že žalobci v zemi původu nehrozí žádná újma ve smyslu zákona o azylu, pro kterou by bylo nutné mu udělit mezinárodní ochranu v některé z jejích forem.
25. Soud proto uzavírá, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný řádně a zcela adekvátně zabýval kritérii příhodnými z hlediska udělení humanitárního azylu, přičemž v případě žalobce nebyly shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro který by mu měl být udělen humanitární azyl. Soud proto uzavírá, že žalovaný se důvody pro udělení humanitárního azylu dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně zabýval. Lze se ztotožnit i se závěrem žalovaného o zjevné účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce z vlasti vycestoval již v lednu 2021 do Turecka, do ČR přicestoval po několika dnech, o mezinárodní ochranu požádal až 17. 10. 2022 poté, co mu bylo pro jeho neoprávněný pobyt na území ČR uloženo správní vyhoštění a byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. V této souvislosti lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004–81 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005–51, podle kterých je o azyl nutno žádat *bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost*, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení

hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. Toto však žalobce po svém příjezdu do ČR neučinil, přestože mu v tom objektivně nic nebránilo a teprve po udělení mu správního vyhoštění z ČR se dostavil podat žádost o mezinárodní ochranu.

VI.

Závěr a náklady řízení

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2024

JUDr. Dana Černá
samosoudkyně v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.